

CoolMom in da house

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kamila Štěpánková
CoolMom in da house – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CoolMom
in da house

2023

CoolMom in da house

Kamila Štěpánková

● ■ pointa

Změna je život a život je (cool) boj

Víte, co bývá v životě ženy největší změnou? Dospívání, opuštění rodného hnízda nebo svatba? Ne, nebojte, nejde o žádnou záladnou kvízovou otázku, tak nad tím nemusíte přemýšlet extra dlouho. Odpověď je celkem jednoznačná. Pokud vás napadlo slovo začínající na „m“, získaly jste právě 100 bodů z 50. Ale néé – žádné manželství, mise na Mars ani menstruace. Jednoduše transformace v rodiče nebo jiným slovem m-a-t-e-ř-s-t-v-í.

Rodič, to je takové to stvoření, pro které se ze dne na den změní poselství života na Zemi. Stane se jím výchova dětí. Protože... měly byste se jim věnovat, jinak vám úplně zvlčí a budou vám skákat po šišce. Podle vlastních zkušeností mám tendenci nazvat matku otrokem. Ok, zní to trochu depresivně, asi bych neměla takto ničit novopečeným maminkám představu o rodičovství, ale víte co? Kašlu na to. Otrok dětí se z vás stane. Přesně tak to je. Jinak to ani nazvat nelze. Už žádné divoké večírky, žádné svobodné sobecké rozhodování, žádný spánek nebo čas pro sebe. Začíná boj, milé dámy. Tvrdý boj. A většinou vítězí ten,

který je strategicky o krok vpřed, nebo ten, který je z této dvojice vychcanější. Ideálně obojí dohromady. Jinak vás ty šelmy sežerou zaživa.

Ale pojďme zpátky k bodu zlomu, k příchodu potomka na svět. Tento neobyčejný okamžik obvykle bývá jen začátkem dlouhé, strastiplné cesty. A na ni nestačí ani samotný Frodo Pytlík (i když plným pytlíkem to celé začíná). Tmavé kruhy pod očima, nějaké to kilo navíc, vykojená prsa, emoční výkyvy, to všechno je jen startovací čára. A to pro oba rodiče. Ano, i můj Pepa tvaroval těhotenskou postavu se mnou. A povadlá prsa? Na to není potřeba ani kojit. Stačí chvíli necvičit (čtěte: nemít energii na cvičení) a je to tam. Ale, ale... O čem jsem to psala na začátku – konec s plánováním volného času? Tak toto je jen jeden příklad z milionu. Dobře, nemám to celkem přesně sečtené, tak dejme tomu, že jeden příklad z mnoha.

A pokud máte děti dvě? Dvojčata nebo děti krátce po sobě? To už je jiný level. Level, ve kterém máte jako matka dvakrát méně času pro sebe a současně musíte vydat dvojnásobně více energie. Level, ve kterém se nacházím i já. Ne, ne, neblbněte. Dvojčata se mi naštěstí obloukem vyhnula. Rozdíl mezi mými šelmami je dva roky a čtyři měsíce. O víc než dvou dětech se samozřejmě odmítám bavit. Když měl Pepa slabou chvíli, tak to na mě zkušel. Stačilo, aby junior vypustil na světlo světa své zlato v hrdle, nám se z toho zježily vlasy a Pepa si to zase pěkně rozmyslel. Tipujete správně, malý Pepík se dokáže patřičně, velmi precizně a nahlas rozčilovat. Trojitou porci rodičovské lásky si snad mohou vychutnat jen ti nejodvážnější z nejodvážnějších. Mají můj obdiv, ale raději je budu pozorovat z dálky. Z dostatečně velké dálky.

Mé splynutí s mateřstvím se odehrálo před víc než pěti lety. Narodila se nám dcerka Lili a za odměnu jsem měla tu čest

vychutnat si svoji první probděnou noc s miminem. Ach, jak já ten spánek miluju.

Pamatuju si, jak jsme v dětství se sestrou soutěžily, která vydrží na Silvestra déle bez spánku. Silvestr byl jediným dnem v roce, kdy jsme mohly být vzhůru tak dlouho, jak jsme chtěly. A i když se mi už víčka zavírala únavou, nechtěla jsem to za žádnou cenu vzdát, a jednou jsem si dokonce i nafackovala, jen abych ještě chvíli vydržela. Sestra na tom byla podobně. Asi se nemusím složitě rozepisovat, jak to celé dopadlo. Zalomily jsme to nakonec obě současně. Nechápu, jak jsem tehdy nebyla schopná dostatečně ocenit spánek. Kde se ve mně brala taková neúcta vůči klidovému režimu? Vrátit se v čase, vychutnám si každý, i ten nejmenší okamžik spánku.

Ale pokud jsem si myslela, že se s Lili příliš nevyspím, šeredně jsem se mýlila. Junior měl pro mě v záloze nachystanou ještě větší výzvu. Po jeho narození se v naší rodině úspěšně uzavřel kruh rozmnožování a začal naplno boj zvaný výchova. Na tom by nebylo nic neobyčejného. Ale představte si, že se na výchově dětí podílí česko-slovenské komando žijící v Americe, které se snaží své šelmy vypiplat tak, abychom se z toho všichni nezbláznili. To už by mohl být docela cool námět na knihu, no ne?

Kapitola 1

**CoolMom
in da house**

Mateřská dov... otročina

Kde bylo, tam bylo, široko daleko téměř nikoho nebylo, jen jednoho malého domečku s výhledem na oceán. V tomto skromném obydlí žil statný otec rodiny Pepa se svojí manželkou Kamilou a jejich dvěma malými kopymi – Pepíkem a Lili. Tipujete správně, tou manželkou jsem já. Ale ten dům s uklidňujícím výhledem na oceán, byť by to bylo krásné, zatím nevlastníme. Namísto toho z okna čučím na zelenou škálu barev, kterými oplývá lesnatý Oregon. Ne že by to byl výhled za trest, to ne. Právě naopak. Přestěhovali jsme se sem před pár měsíci a stále jsme ve fázi objevování. A jak tu trávím čas? Užívám si mateřskou „dovolenou“ se dvěma šelmami.

Nad slovem *dovolená* nebudu polemizovat, to musel jednoznačně vymyslet nějaký zlomyslný pán. Ale nezpochybňuju fakt, že se dá místy i užívat.

Tak například pro malého Pepíka to byla určitě velká přča, když mi nedávno u snídaně mrskl máslem natřený chléb na zeď. Využitím bezchybné techniky Barbory Špotákové v hodu

chlebem (nebo jiným předmětem) mi chtěl dát jasně najevo, že snídaně tohoto druhu tolerovat nebude. Délka sesouvání přilepeného chleba po zdi se hravě vyrovnala délce bezstarostného dětského smíchu, který se nesl naším příbytkem. Člověk má chuť je zaškrtit, ale ten jejich smích mě od toho tenkrát odradil.

V případech, kdy šelmy snídají krupicovou kaši, se dá celý tento proces přirovnat k brodění Atreye a jeho koně bažinou. Bažina v *Nekonečném příběhu* nakonec koně Artaxe pohltila, u nás doma téměř vždy šelmy pohltí krupicová kaše, kterou mají až za ušima.

„Tak, mazejte se obléct a vyčistit zuby,“ ukončuju kapitulu nepovedené snídaně a snažím se šelmy popohnat k přípravě do školky. Lili se do nové školky v Oregonu nesmírně těšila a pro Pepíka to byla premiéra, předtím žádnou nenavštěvoval. Jeho čas nastal právě teď a tady. Jako téměř tříletý klučina, typické covidové dítě, tentokrát neměl na výběr.

„Ještě musím kakat,“ křičí na mě Pepík. Poměrně samostatný junior zvládá již hodně věcí sám, nicméně vytírání zadku je stále výsadou jeho drahé matky. Mám to ale štěstí. Jakmile naplním své poslání, posílám ho umýt si ruce.

„Nezapomeň na mýdlo, když už ses *tam* hrabal prstem,“ připomínám mu to hned, jak jsem zahlédla, že právě použil speciální sondu v podobě malého zvědavého ukazováčku na prozkoumání tajných, neprobádaných zákoutí svého sedacího ústrojí.

„Ale já jsem se nevrtil v zadku, já jsem tam jen sahal, jestli tam není *hobo*,“ vysvětluje mi detaily, které jsem zjevně nepochopila.

Pepík není příliš velkým milovníkem vody. Jeho standardní mytí rukou spočívá v namočení špiček prstů a následného osušení. Pokud se jenom jedna malá kapka ocitne na jeho rukávu, okamžitě tričko sundává a bere si druhé. Jeho nejoblíbenějším